

Володимир Кравченко

**Про те,
як надворі
дощ моросить**

Збірка віршів

Департамент інформаційної діяльності
та комунікацій з громадськістю
Чернігівської обласної державної адміністрації

Володимир Кравченко

**Про те,
як надворі
дощ моросить**

Збірка віршів

Житомир
Видавець О. О. Євенок
2019

УДК 821.161.2
К 77

Книга видана коштом обласного бюджету Чернігівської області в рамках обласної Програми підтримки розвитку інформаційної та видавничої сфер Чернігівщини на 2016–2020 роки за результатами конкурсу рукописів місцевих авторів 2019 року.

Не для продажу.

Кравченко В.

К 77 Про те, як надворі дощ моросить [Текст] : зб. віршів / В. А. Кравченко. – Житомир : Видавець О. О. Євенок, 2019. – 32 с.

ISBN 978-966-995-022-2

До збірки увійшли інтимні та суспільно-побутові вірші, написані у 2013–2019 роках. Автор порушує теми кохання, самотності, відчаю, привертає увагу до гострих соціальних питань, таких як війна, соціальна несправедливість, бідність та наркоманія.

Поезія Володимира Кравченка реальна, вражає своєю щирістю і відвертістю, подекуди гостротою, «оголеним нервом», показує різні грані життя без прикрас. В той час, як «надворі дощ моросить», за кожним вікном, у кожній душі вирус вихор почуттів, сумнівів і протиріч.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-995-022-2

© Володимир Кравченко, 2019

Відбиваючи ритм,
відчиняю двері,
Що для мене ніч
у моїй оселі?
Голодна піч,
в віршах ремарка,
осінній лист,
зимова мряка...
Формула щастя – як фетиш.
Через вогонь і пільму,
через порожні вокзали,

через літо в диму,
озирнися навколо, та, що люблю!
Не хвилини розлуки вбивають,
не години кохання лікують,
не від щастя люди втікають,
не заради любові цілують.
Наше з тобою завтра
луною грюкає в двері,
Я адепт від любові,
одинокий Ромео,
що блукає один по пустелі.
Збіг обставин або розрахунок,
випадковість чи даність буття?
Я позичив тобі поцілунок,
а ти взяла і віддала життя.

Танцює листя за вітром, кружляє в пору осінню,
тихо зникає в калюжах, бавиться разом із дітьми.

Похмуре небо шовковою пасмою
вкриває похмуре, насуплене місто,
після ночі любові
біле, незаймане, чисте.

Парасольки пурхають легко, як хмаринки, легкі і погожі.
Перехожі ідуть на роботу, на роботу спішають перехожі...
Йому не хочеться бути соколом і літати понад берегом,
просто хочеться бути поруч, знати все, що вона думає.

А що зміниться, коли я стану білим,
чистим стану, пухнастим, як сніг,
упаду і розтану в долонях,
доторкнувшись губами до них.

У вигинах тіла м'якого,
в очах чорнооких твоїх
заховане ніжнєє слово,
від поглядів злих і лихих.

Усе зламав, спалив і знищив,
узяв листок і написав:
«Пробач за всі слова і вірші,
що я тобі колись писав».

І день і ніч, життя і смерть,
безмежно вірне і цинічне,
як сталь, титанове, міцне,
і материнське, миле, ніжне,
забуду думати й читати,

себе сховаю, не знайду.

Гадав, що просто не чекати,

але тебе лише люблю.

Тривожусь іноді ночами,

і лиш під ранок засина,

тому що думаю про тебе,

тому що ти – моя весна.

Двері скрипучі відчинені навзніч,

за ними – велика порожня кімната,

крісло в кімнаті стоїть посередині,

у кріслі сидить письменник-невдаха.

Сам із собою один наодинці,

він марить весною і океаном.

І фото у рамці стоїть на поличці,

і квіти зів'ялі знаходяться в банці.

Танцює листя за вітром, кружляє в пору осінню,

тихо зникає в калюжах, бавиться разом із дітьми.

Похмуре небо шовковою пасмою

вкриває похмуре, насуплене місто,

після ночі любові

біле, незаймане, чисте.

Парасольки пурхають легко, як хмаринки, легкі і погожі.

Перехожі ідуть на роботу, на роботу спішать перехожі...

А що зміниться, коли я стану білим,

чистим стану, пухнастим, як сніг,

упаду і розтану в долонях,

доторкнувшись губами до них.

А на тому кінці плівки...

Я тримаю в руках телефон,
щоб сказати нарешті «люблю».
Білий сніг і зимовий альбом...
Ай лав ю... Ай лав ю... Ай лав ю...
Сьогодні я – зірка і в мене корвет,
а що буде завтра, що буде після?
Прощальна проза, останній концерт
і відчай, і відчай, і відчай...

Знайди в собі сили, як сонце, світити,
пробач, що так довго до тебе я йшов!
Так легко в наш час любов загубити,
а потім так складно повернути все знов.

А на тому кінці плівки –
хепі енд.

А на цій стороні касети –
все життя.

Все, що хочеш, мила, візьми без проблем,
тільки дай зрозуміти твердо: ти – моя.

Стирає з пам'яті вино,
Як скло, крихку печаль.
Мою любов, мої вірші
не забувай, не забувай.
Усе мине, як дивний сон,
всьому прийде свій час.

Пробач мені мою любов,
слова мої пробач.

Я тримаю в руках телефон,
щоб сказати нарешті «люблю».
Білий сніг і зимовий альбом...
Ай лав ю... Ай лав ю... Ай лав ю...

Металеві, свинцеві леви.
М'язисті. Як лезо гострі.
На мапах сталевих зубами –
горді краплини пурпурної крові.

На березі моря двоє.
Коли Стінга ще люди любили,
кохалися, дивлячись в небо,
а їхні п'ятки сексуально лизали
чорнобриві, бурштинові хвилі.
Помаранчеве серце із серцем дівочим
грілось під сонцем,
кружляло у танці,
школу любило, сім'ю поважало...
Снарядом розбило,
пошматувало.

У пам'яті тільки осколки,
шрапнелі на серці солдата,
в руках – не дівочий бюстгальтер,
а пальці молодого комбата.
Спокій приморського міста,
пісок і розмірена тиша.
Дорога до раю розмита.
Шелест осіннього листя...
Складні воєнні умови:
форма, білет і бирка.
Лендровер, літо і яхта...
Шолом, шинель і граната.
З привітом пишу вам із прірви,
із самих глибин непроглядного ада.

А колись настане день, і прокинеться весна,
Я побачу за вікном, як всміхається вона.
Вимкніть все світло, завершена гра.
Немає героїв, усюди війна.
Одні депутати – велика стіна.
Безглузді закони, темна діра.
Сказавши просто: «Се ля ві!»,
Втомившись від життя і драм,
Ключі залишив на столі і недописаний роман.
В своїм дірявому пальті, намацавши старезний план,
натиснувши тугий гачок,
залишив світ останній з Могікан.

Забувши спокій і любов, він дивиться в похмуру даль.
А на дивані спить весна, і на трюмо стоїть бокал...
Прямо з майбутнього в сліпу сьогоденність,
до біса розпутну томливу даремність,
до біса надію на світле життя!
Сонце сідає, навколо зима...
А колись настане день, і прокинеться весна,
Я побачу за вікном, як всміхається вона.

Тіло в цитатах рубцюю,
сьогоденню згинаю скелет.
Волосся дибки моє марширує.
Мені двадцять шість років.
Я поет.
Прикутий трикутником я починаю розповідь.
Той, хто далеко на небі, знає усю правду.
Там в горах народ вільний.
Із сходу на захід тримаю тебе за руки.
Вулицями усіх міст іде революція,
майдани серцями на захід,
а душею і тілом на схід.
Вириваючись площею,
хлопчик біжить,
свободі і людям кричить «Браво!
Слава Україні! Героям слава!»
Монументальність сталевих велетнів
залишена на асфальтах.
Тіні забутих предків
у кожного на вустах.
Монотонність російських прав, свобод і стандартів –
це монополія на страх,
із домішками у числах сім і вісім.
За майбутнє і рівні права
я народу співаю гімни.
Від України колом іде голова.
Залізний титан знятий з постаменту.

Тотальність російських реалій розбита ущент.
Символ радянської партії лежить на брущатій,
сталевий велетень впав без проблем.
Мовчати люди не будуть, слова самі
зберуться у голос.
Прахом землі законів
стане авторитарність комуністична.
Народ мій співає оди свободі,
слава моєму народу,
слава усій Україні!

На сторожі Миру,
за свою країну,
за сім'ю, за рідних,
за вільну Україну.
Змалку був я вільний,
працював на полі.
Зараз я у формі,
зараз я військовий.
Знати, що щаслива,
що там вдома спокій, —
ось чому воюю,
ось чому на фронті.
Той, хто втратив цінне,
знає цінність втрати.
Мир ціннішим роблять
яма від снарядів.
Українське серце
тепер під брезентом,
кольором хакі
вишиті сорочки.
На зап'ясті напис:
«Я з тобою, ненько».
Щоб не зміг забути
я святі кордони,
щоб у камуфляжі
обійняв стареньку
і сказав їй тихо:
«Син твій уже вдома».

Молода Україно, пам`ять вічна
тих солдат, що зараз у бою.
У дітей багато є бажань,
назбираєш сотню не одну.
Вишита сорочка і любов
забрала батьків всіх на війну.
«Україно, тата збережи!», –
пише дівчинка на білому листку.
Серце тоне в шквальному вогні.
Він герой і вдома, і в бою,
щит і меч державі і сім'ї,
дуже сильно я його люблю.
Нас усіх одна мета єднає,
ми єдині в виборі мети.
Але про війну я дуже мало знаю
і тому я татові весь час пишу листи.
Чисте і безхмарне небо
бавиться зі мною у траві.
А у нього випалене поле
і свинцеві хмари угорі.
Мила і єдина ненько!
Мого тата не залиш в біді!
Я поставлю в храмі свічку,
вивчу я Кобзареві вірші.
Тільки ти про тата не забудь,
і живим, будь ласка, поверни.

Кохання міста чорне, як спідня білизна жебрака
із Манхеттена.

Стираючи все зі своєї пам`яті в ванні губкою,
до останнього відбиваючись від брудних лап зазіхателя,
розуміючи, що його бажання їй ніяк не стримати,
після кількох ударів по обличчю змирилася
зі своєю участю.

І заплющила очі, уявляючи,
що зараз не Манхеттенська осінь,
а літо, і що вона ще маленька дівчинка,
а не наркоманка із величезним стажем.
Героїн і безліч чоловіків
не змогли знищити дитячих спогадів.
Вишневий сад,
червоні троянди
і теплий молочний коктейль
назавжди залишилися в дитинстві
і їх ніколи не зможуть замінити
прокурений диван і пачка презервативів.
Старий і німий,
брудний і роздертий одяг,
тіло зморщене і спаплюжене
на ковдрі мовчки тремтить.
«Айріс, Айріс, прокинься!
Іде зйомка.
Усміхнись і скажи:
«Вітаю вас містер і місіс Томсон,

ви виграли турне Європою!»
На Брайтон-Біч кокс найкращий,
і вулиці без освітлення.
Байдужість проникла у самісеньке серце.
Спустошена і знищена,
джгутом стискаючи руку,
 вона різким ударом пробила судину.
Зворотній відлік запущено.
І годинник уже не зупиниться.
«Айріс, Айріс, прокинься!
Відкрий очі і покажи, як ти вмієш очима бавитись,
і скажи: «Вітаю вас містер і місіс Томсон,
ви виграли турне Європою».

ПЕЧАЛЬНА СОНАТА ПІД НОМЕРОМ 9

Напоєм, міцнішим за вермут,
поемою, сильнішою Фолкнера,
кулею із веллінгтона
небезпечна любов
із потойбічним подихом...
В перший раз і назавжди...
Скелясто-ребристим і гострим
по гранях граніту долотом,
холодним, крихким, посіченим
сказала «прощай» вона голосом.
Пальто коричневе,
пекуче, темнее брутально кинула
у його сторону,
так сильно, що сонце за місто упало.
Тепер живе у неї у волоссі.
Сонце про неї усе майже знає,
а він нічого не знає про неї і досі.

Какофонія тиші маятником
одружилася з серцем маестро.
В полірованих клавішах ночі
пальці шастають в пошуках дива.
Тінь любові залишила емальговане
чорне серце рояля.
Краще кріпаком я буду у чорта,
аніж ангелом буду з тобою.
Промовисто шуркнув сірник,

і цигарка впустила вогонь до себе у гості.
На всю довжину кімнати
розлігся терпкий ліловий дим.
У цьому спектаклі хепіенду не буде.
Щасливий фінал не задуманий в сюжеті.
Печальна соната під номером 9...
і купа пляшок у порожній кімнаті.
Не титан я і не кремій,
щоб весь час в огні горіти,
парафіновий я, з воску.
Романтично в ніч без світла
я горю, але для того, щоб вона жила на світі...
Зациклічений циклічністю данності,
вибиваючи такт у три ноти,
шукаючи сенс існування
у нотній своїй палітурці,
на грані відчаю, на краю між безоднями,
істино закоханий в ілюзію,
затхло, порожньо спостерігаючи
із вікна свого номера,
розчарований і спустошений, він дивився,
як туманне важке небо
лягає під ноги натовпу.
Запроторивши себе у данності
млявим сірим огарком вечора,
він даремно любив безжалісно
яблуневі свої пророцтва.
Душа даремно чекає зустрічі,
вона не знає, що сказати хворому.

Кожну годину маятник і пальці
оповіщали тіло про його беспорядність
перед залежністю.

Ситуація із гротескною незворотністю
підкреслювала атмосферу пригніченості,
сутуло натякаючи на неминуче.

Рука рефлекторно тягнулася
не до фортепіано, а до випивки,
котра, на відміну від актриси,
залишилася з маестро до останнього.

Плавний перехід від цинку білого до сажі газової.
Герою самотньо, він одинокий.
Тисяча і одне питання.
Далі за текстом у першому розділі у поета була дівчина.
У п'єси фінал паскудний.
На стінах повсюди малюнки,
на підлозі недопалки.
Дві пляшки з вином, інші – коньяк або віскі.
На столі друкарська машинка.
Білий аркуш посередині.
Тонкими пальцями тримаю недопалок.
В полоні ночі світильник тьмянний
підкреслює виснажені риси мого обличчя.
Став би альпіністом, підкорив би усі неприступні скелі,
виліз на вершину Говерли і вигукнув би:

«Говерло моя!»

Натомість сиджу в димі сизому,
дивлюся на аркуш білий я.
Почав вирізати на столі сірому,
взявши ніж замість пера:
«Софія, Софія моя».
Увесь охоплений кошмаром марева,
з полону пристрасті не зможу вирватись.
Нехай у пісках зостанусь я Аравії,
але портрет твій на піраміді висічу,
не зможу викинути з музею пам'яті,
як ми печальні зустріли зорю кришталеву,

лякали темряву охриплим тенором,
ритмічним басом. Осіннім вечором
блукають вулиці під сяйвом місяця.
Будинки темнії стоять похмурії,
на фоні осені здаються золотом недопалки бурі.
Коли на небі з'явився вперше я,
тоді у камені з'явився образ твій.
За небокраєм падає в прірву сонце,
а потім за́північ із першим місяцем
зоря далекая гукає жалібно:
«Софія, Софія, Софія!..»
Окрасою морського берега
стало ім'я твоє,
апострофом строки останньої.
Я став апостолом, ходжу я островом,
як неприкаяний. Дощем із півночі
забуті пристрасті по шию в омуті,
не зможу впливати.
Віддав би все, щоб не любить,
брущатій пам'яті сліпій.
Прошу про те, щоб не просить,
а просто жити на землі.

Зациклічений циклічністю ходжу по колу я,
ходжу по колу я, а навколо тумани
машин незнайомих, людей невідомих,
і холоду тонна пронизує серце,
як куля на виліт, як куля на виліт...
«Неправильно набраний номер»
і есемеска «Не дзвони мені більше».
Сідаючи в крісло, пігулкою закинись.
Ніхто не врятує. Нічого не бійся,
амфітаміни людей не вбивають.
Вбиває розлука і прагнення жити,
світ, де за гроші все можна купити,
кохати того, хто тебе не кохає, –
ось що по-справжньому в світі вбиває.
Зациклічений циклічністю ходжу по колу я,
ходжу по колу я, а навколо тумани
машин незнайомих, людей невідомих,
і холоду тонна пронизує серце,
як куля на виліт, як куля на виліт...
«Неправильно набраний номер»...
«Неправильно набраний номер»...
і есемеска «Не дзвони мені більше».

Про те, як надворі дощ моросить

Про те, як надворі дощ моросить,
про те, як чекає він на дзвінок,
і серце у грудях шалено стучить,
і пальці стискають повільно гачок.
Тому, кому вірив. Тій, що любив.
Для кого писав я сотні віршів.
Твої безцінні речі шукаю у купі безглузвих своїх речей.
Твої прекрасні очі шукаю у натовпі сірих людей.
Хто я такий, щоб любити?
Щоб любов дарувати, як люди дарують квіти?
До біса розбитий, шукаю тепла.
Так не може довго тривати,
я не можу так далі жити.
Я так хочу тебе забути,
та не в силах ніяк розлюбити.
Ланцюгом з тобою з'єднаний,
кайданами зв'язаний.
Втомився бути заручником,
нам ніколи не бути разом
в оселі без світла, в кімнаті без газу.
До холодного подиху з вікон,
до прощального стону сирен,
до шаленої пристрасті ночі,
до безжального відчаю вдень.
Великою глибою із гори,

сірим каменем, не міняючи вектора,
я падаю, падаю, падаю...
Це для мене останній день,
і потрібно натиснуть гачок.
Я купив собі револьвер,
хоча з мене хріновий стрілок.
Про те, як надворі дощ моросить,
про те, як чекає він на дзвінок,
і серце у грудях шалено стучить,
і пальці стискають повільно гачок.

Як тебе звали привиди ночі?
Що привело тебе до небуття?
За ким сумували твої бліді очі?
Кого ти любив більше життя?
Коли душа поета стане одним цілим
із розпеченим сонцем,
тоді все закінчиться.
Чорне і біле, смерть і життя,
любов і поезія, літо й зима.
На розпеченій лаві свободи
металеві дрейфують руїни.
Повертайся, хлопче, додому,
тут нема чого робити дитині!
Чорний янгол пустелі,
фатальний Ромео на березі моря,
подивися смерті у вічі,
останній поет рокенрола!
Прокинься, твій час настав!
Не сумуй, що любові нема!
Відчини, відчини це прокляте вікно!
Забудь, забудь, що за ним
темна, холодна стіна!

Дівчина з прекрасними очима,
молода, вродлива і струнка,
піснею про вічнеє кохання
розбудила серце юнака.
Хтось сіє каміння.
А хтось вирощує квіти.
Кожен збирає свій урожай.
Заспівай мені пісню про вічне кохання,
про вічну любов мені заспівай.
Не дивися, як ллється вино через край.
Не знайшов я розради у цілому світі,
тому я вином заливаю печаль.
Дівчина з прекрасними очима,
молода, вродлива і струнка,
піснею про вічнеє кохання
не тривож ти серце юнака.

По вікнах старих краплини води,
по кронах дерев, на купу пожовклого листя.
В кімнаті під звуки дощу, на білий паркет
чорна сорочка падала разом з червоним намистом.
Закутаний місяць в пухке простирадло
за літом спекотним сумує.
Годинник настінний години кохання
в оселі без світла рахує.
Він і вона у вихорі днів,
ніжно торкаючись лагідних рук,
про вічну любов шепотіли.
І губи тендітні, і юні тіла
зливались в єдине ціле.
А осінь похмура і дощова
по шибках усе гуркотіла...

Поки вона десь далеко,
поки її нема,
твої слова для неї –
не більше, ніж просто слова.
Кожного разу, як думаєш,
завжди краще роби.
Хочеш щось розказати?
Тоді не вагайся, пиши.
Тижнями про неї мрієш,
ночами без неї не спиш.
Хочеш сказати, як любиш,
але постійно мовчиш.
Конструктор своєї долі,
творець свого життя,
ти слухай, що каже вітер,
слухай, що каже земля.
Самотній Ромео в пустелі,
тінь на високій горі,
поки вона десь далеко,
пиши для неї, пиши.
Відстань коханню не ворог,
час швидко мине,
якщо ти по-справжньому любиш,
вона не забуде тебе.

Перевірка на міцність,
вічність і кохання,
фото у кімнаті
занадто вже банальне.

В квартирі із бетону
для нас немає місця,
всі наші турботи
вдома, у валізах.

Порожнім келихом діставшись берега,
холодним айсбергом, старою плямою,
маленьким компасом бути з коханою
на безлюднім острові.

Тільки два є вороги: час і відстань.

Усе, що залишиться після – це галас віконних прогалин
і мої недописані вірші, і її феєрія мандрів.

Монолог про самотність.

По прогнозах дощ, за вікном туман.

Вкритий пилом стіл, на столі бокал.

Я сьогодні сам, завтра теж один
з купою речей, з безліччю картин.

Коли її немає поруч, коли вона в Іспанії,
скільки не кричи, чуєш тільки тишу.

З надією у серці, просто і публічно,
погляд в безкінечність через клятву призму.

Не прощання лякає, а відстань.

Не розлуки боюся, а проміжку часу.

Не про радість життя мої вірші,

а про довге нестерпне чекання.

Для суспільства нового

Декілька слів всупереч,
і одне – щоб усе розпочати заново.
На суспільну тематику – для суспільства нового.
В останній раз запеленгую годинник я,
зупиню час.
Мені так багато потрібно сказати тобі,
послухай в останній раз.
Охоплений шаленою красою красуні в червоному,
він, ніби прозаїк смиренний,
дивлячись в її карі очі,
той, хто без перестанку цитував Бодлера,
не міг вимовити ані пари з уст.
Одне ліжко, одне мартіні –
ось що було у них на думці.
Побачення в темному коридорі.
«Я хочу побажати Вам доброї ночі!
Я чекатиму ранку,
щоб ще раз з Вами зустрітись».
І холод, схожий із самотою,
зостався віч-на-віч з собою.
Коротке «ні» і довге «жаль»...
Буремні дні.
Бувай, Жасмін, бувай!
Виноградний сік у чарці, тижневик на столі...
Жоден лічильник не зміг би вирахувати кількість щастя,
що була у нашім з тобою житті.

Дізнався, діставшись екватора:
апофіоз і був апогеєм наших з тобою відносин.
А у мене ...
У мене на дивані дівчина плакала.
Через мене...
Через мене у неї була істерика.
Залишивсь корабель мій без якоря,
не потрібен він більше,
проживу якимось без берега.
Не розчиняючись у воді кави гранули танули.
Далеко від нас та ваша Америка.
А у мене на дивані дівчина плакала,
через мене у неї була істерика.

ЗМІСТ

Відбиваючи ритм	3
Танцює листя за вітром, кружляє в пору осінню . . .	4
А на тому кінці плівки.	6
Металеві, свинцеві леви.	7
А колись настане день, і прокинеться весна	9
Тіло в цитатах рубцюю	10
На сторожі Миру	12
Молода Вкраїно, пам'ять вічна.	13
Кохання міста чорне, як спідня білизна жебрака із Манхеттена.	14
Печальна соната під номером 9	16
Плавний перехід від цинку білого до сажі газової. .	19
Зациклічений циклічністю ходжу по колу я	21
Про те, як надворі дощ моросить	22
Як тебе звали привиди ночі?.	24
Дівчина з прекрасними очима	25
По вікнах старих краплини води	26
Поки вона десь далеко	27
Перевірка на міцність	28
Для суспільства нового	29

Літературно-художнє видання

Кравченко
Володимир Анатолійович

Про те, як надворі дощ моросить

Збірка віршів

Авторське редагування
Комп'ютерна верстка **О.П. Журко**
Коректор **О.В. Василенко**

Підписано до друку 13.11.2019 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman Сут.
Ум. друк. арк. 2,0. Ум. фарб.-відб. 2,0. Обл.-вид. арк. 1,86.
Зам. №633. Тираж 200 прим.

Видавець О. О. Євенок
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106

*Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції України
серія ДК №3544 від 05.08.2009 р.*

Друк та палітурні роботи ФОП О. О. Євенок
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106, e-mail: book_druk@i.ua

Володимир Кравченко народився 21 червня 1988 року у Чернігові. Закінчив загальноосвітню школу № 10, паралельно вчився у художній школі, після навчався в училищі № 15 за спеціальністю декоратора. Здобув вищу освіту у Чернігівському національному педагогічному університеті імені Т. Г. Шевченка за спеціальністю «Початкова освіта та образотворче мистецтво».

Із дитинства займається живописом і поезією, творча та натхненна людина, повністю віддається мистецтву. Під час навчання в університеті неодноразово брав участь у поетичних конкурсах, організованих університетом.

У 2016 році вийшла у світ збірка поезії Володимира Кравченка під назвою «Для суспільства нового».

Наразі автор бере участь у різних поетичних зустрічах та конкурсах, таких як поетичний стартап «Дотиком душі», організований Чернігівською обласною універсальною науковою бібліотекою імені В. Г. Короленка у 2017, 2018 та 2019 роках, виступає у різних закладах на території Чернігова та Києва. Член Конгресу літераторів України з 31 липня 2018 року. Мріє досягти високих цілей у своїй справі.

ISBN 978-966-995-022-2

9 789669 950222